

Súd: Krajský súd Prešov
Spisová značka: 3Co/63/2016
Identifikačné číslo súdneho spisu: 8115203088
Dátum vydania rozhodnutia: 03. 11. 2016
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Eva Šofranková
ECLI: ECLI:SK:KSPO:2016:8115203088.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Prešove v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Evy Šofrankovej a členiek senátu JUDr. Antónii Kandravej a JUDr. Elišky Wagshalovej v právnej veci žalobcu: Intrum Justitia Slovakia, s. r. o., so sídlom Karadžičova č. 8, 821 08 Bratislava, IČO: 35 831 154, právne zastúpeného JUDr. Jánom Šoltésom, advokátom, Karadžičova č. 8, 810 00 Bratislava, proti žalovanému S. U., nar. XX. XX. XXXX, bytom V. XXX, XXX XX V., o zaplatenie 1 246,87 Eur s prísl., o odvolaní žalobcu proti rozsudku Okresného súdu Prešov zo dňa 18. 01. 2016, č. k. 20C/51/2015-33 takto jednohlasne

rozhodol:

Pripúšťa sa späťvzatie žaloby v časti o zaplatenie sumy 442,59 Eur, v tomto rozsahu sa rozsudok zrušuje a konanie zastavuje.

V prevyšujúcej zamietavej časti sa rozsudok potvrdzuje.

Náhradu trov odvolacieho konania žalovanému nepriznáva.

odôvodnenie:

1. Okresný súd Prešov (ďalej len „súd prvej inštancie“) napadnutým rozsudkom rozhodol, cit.:

I. Žalovaný je povinný zaplatiť žalobcovi sumu 380,50 eura spolu s úrokom z omeškania vo výške 9% ročne zo sumy 84,75 eura od 4.3.2012 do 25.4.2012, zo sumy 34,85 eura od 26.4.2012 do 23.8.2012, zo sumy 84,75 eura od 21.3.2012 do 23.8.2012, zo sumy 69,70 eura od 24.8.2012 do 18.9.2012, zo sumy 19,80 eura od 19.9.2012 do 5.10.2012, zo sumy 84,75 eura od 21.4.2012 do 5.10.2012, zo sumy 54,65 eura od 6.10.2012 do 11.12.2012, zo sumy 4,75 eura od 12.12.2012 do 7.5.2013, zo sumy 84,75 eura od 21.5.2012 do 7.5.2013, zo sumy 50,10 eura od 8.5.2013 do 4.12.2013, zo sumy 10,70 eura od 5.12.2013 do 7.5.2014, zo sumy 84,75 eura od 21.6.2012 do 7.5.2014, zo sumy 57,15 eura od 8.5.2014 do 7.1.2015, zo sumy 18,85 eura od 8.1.2015 do 19.5.2015, vo výške 8,75% ročne zo sumy 84,75 eura od 21.7.2012 do 19.5.2015, zo sumy 83,60 eura od 20.5.2015 do 12.10.2015, zo sumy 63,60 eura od 13.10.2015 do 23.12.2015, zo sumy 41,50 eura od 24.12.2015 do zaplatenia, zo sumy 84,75 eura od 21.8.2012 do zaplatenia, zo sumy 84,75 eura od 21.9.2012 do zaplatenia, zo sumy 84,75 eura od 21.10.2012 do zaplatenia, zo sumy 84,75 eura od 21.11.2012 do zaplatenia v mesačných splátkach po 30,- eur splatných vždy do 30.dňa príslušného kalendárneho mesiaca, počínajúc mesiacom nasledujúcim po právoplatnosti tohto rozsudku s tým, že omeškanie s plnením jednej splátky má za následok zročnosť celého plnenia.

II. V prevyšujúcej časti žalobu zamietla.

III. Žalovanému náhradu trov konania nepriznáva“.

2. Rozhodnutie odôvodnil zistením, že právny predchodca žalobcu a žalovaný uzatvorili dňa 21. 08. 2011 zmluvu o pôžičke na sumu 1 271,28 Eur, ktorú sa žalovaný zaviazal splácať v 15 pravidelných mesačných splátkach po 97,55 Eur pri RPMN 24,04 %, ročnej úrokovej sadzbe 24,04 % a priemernej hodnote RPMN 24,04 %. Žalobca listom zo dňa 23. 02. 2012 vypovedal zmluvu. List bol doručený žalovanému dňa 27. 02. 2012. Z uznania dlhu a dohody o splácaní v splátkach zo dňa 15. 10. 2015 vyplýva, že žalovaný uznal dlžnú sumu vo výške 1 808,66 Eur, pričom túto sumu mal splácať v 82 pravidelných mesačných splátkach po 22,10 Eur. Podľa prehľadu splátok a úhrad žalovaný pred podaním žaloby uhradil právnenmu predchodcovi žalobcu sumu 404,90 Eur.

3. Súd z vykonaného dokazovania zistil, že predmetná zmluva o pôžičke, o ktorú žalobca opiera uplatnený nárok neobsahuje údaj podľa § 9 ods. 2 písm. k) zákona č. 129/2010 Z. z. o spotrebiteľských úveroch, a to výšku, počet a termíny splátok istiny, úrokov a iných poplatkov, prípadné poradie, v ktorom sa budú splátky priradovať k jednotlivým nesplateným zostatkom s rôznymi úrokovými sadzbami spotrebiteľského úveru na účely jeho splatenia. Z citovaného ustanovenia jednoznačne vyplýva, že pri stanovení výšky mesačnej splátky mal právny predchodca žalobcu v úverovej zmluve presne stanoviť mesačnú výšku splátky istiny, úrokov a poplatkov (oddelené) tak, ako to predpokladá (resp. stanovuje) zákon o spotrebiteľských úveroch. Za naplnenie tejto náležitosti nie je možné považovať uvedenie mesačnej splátky bez špecifikácie istiny, úrokov a iných poplatkov. Spotrebiteľ podľa citovaných zákonných ustanovení má právo na informáciu o tom, v akej sume splatí samotnú istinu úveru v mesačných dohodnutých splátkach, akú sumu z toho platí na úroky a v akej výške platí tieto úroky (porovnaj rozsudok Krajského súdu v Trnave zo dňa 18. 02. 2014, sp. zn. 10Co/135/2013). Rovnako zmluva neobsahuje ani ďalšiu obligatórnu náležitosť, a to termín konečnej splatnosti úveru uvedenú v ust. § 9 ods. 2 písm. f) zákona o spotrebiteľských úveroch. V zmluve sa síce nachádza údaj november / 2012, avšak súd takýto údaj považuje za nedostatočný. Termín konečnej splatnosti musí byť uvedený presným a pre spotrebiteľa jednoduchým a jednoznačným údajom. Z uvedených dôvodov predmetný úver je potrebné považovať za bezúročný a bez poplatkov.

4. V súvislosti s listom zo dňa 23. 02. 2012, ktorým právny predchodca žalobcu vypovedal zmluvu o poskytnutí účelovej pôžičky, súd poukázal na ust. § 582 ods. 1 Občianskeho zákonníka a § 14 ods. 2 zákona č. 129/2010 Z. z. o spotrebiteľských úveroch a uzavrel, že vypovedať je možné len zmluvu uzavretú na dobu neurčitú. Keďže zmluva o poskytnutí účelovej pôžičky je časovo obmedzená, uzavretá na dobu určitú, a to 15-mesačných splátok, nemohol právny predchodca žalobcu účinne zmluvu vypovedať. Preto súd na výpoveď zmluvy zo dňa 23. 02. 2012 neprihliadol.

5. Na základe zmluvy o pôžičke zo dňa 21. 08. 2011 poskytol právny predchodca žalobcu žalovanému pôžičku vo výške 1 271,28 Eur, ktorú sa žalovaný zaviazal splácať v 15 pravidelných mesačných splátkach. Súd z úradnej povinnosti prihliadol na premlčanie splátok, ktorých splatnosť nastala viac ako tri roky pred podaním žaloby dňa 19. 02. 2015 (správne 09. 02. 2015; poznámka odvolacieho súdu). Za nepremičané považoval súd splátky, ktorých splatnosť nastala po 19. 02. 2012 (v zmluve chýba údaj o splatnosti jednotlivých splátok), a preto súd vychádzal z obchodných podmienok, kde v bode 6.2 je uvedené, že splátky sú splatné v 20. deň v mesiaci, t. j. 10 splátok. Keďže súd považuje úver za bezúročný a bez poplatkov, žalobca má nárok iba na splátky istiny po 19. 02. 2012, a to 10 splátok vo výške po 84,75 Eur (847,50 Eur). Keďže žalovaný pred podaním žaloby uhradil sumu 404,90 Eur, po podaní žaloby uhradil sumu 62,10 Eur, súd zaviazal žalovaného na zaplatenie sumy 380,50 Eur.

6. Pokiaľ ide o dohodu o uznaní dlhu zo dňa 15. 10. 2015 súd poukázal na rozhodnutia Krajského súdu v Prešove sp. zn. 20Co/234/2012, 11Co/37/2012. Dodal, že v zmysle § 558 Občianskeho zákonníka možno uznať aj premlčaný dlh za predpokladu, že ten kto dlh uznal o tomto premlčaní vedel. Takéto uznanie zakladá právnu domnienku existencie dlhu v čase jeho uznania len vtedy, keď dlžník, ktorý dlh uznal vedel o premlčaní. Ak dlžník nevedel o premlčaní, či pre skutkový alebo pre právny omyl, napr. preto, že nepoznal ustanovenia zákona o premlčaní, nemá jeho uznanie právne následky. Žalovaný pri svojom výsluchu na súde uviedol, že nebol poučený o tom, že časť dlhu je premlčaná. Súd nemá dôvod neveriť žalovanému, že nemal vedomosť o premlčaní, keďže jeho hlavným cieľom bolo dosiahnuť splácanie dlhu v splátkach. Preto súd dospel k záveru, že prehlásenie žalovaného o vedomosti premlčania dlhu a jeho následkoch tak, ako bolo vykonané v dohode o uznaní, nezakladá právny následok uznania premlčaného dlhu tak, ako to vyžaduje ust. § 558 Občianskeho zákonníka.

7. O náhrade trov konania súd rozhodol v zmysle ust. § 142 ods. 2 O. s. p..

8. Proti tomuto rozsudku podal v zákonom stanovenej lehote odvolanie žalobca. V odvolaní okrem iného uviedol, že procesný úkon žalovaného, ktorým svoj dlh uznal, je potrebné vždy považovať za uznanie nároku s účinkami podľa ust. § 153a O. s. p.. Poukázal na rozhodnutie Najvyššieho súdu ČR sp. zn. 29Odo/522/2001 zo dňa 25. 04. 2002, ako aj na rozhodnutie Krajského súdu v Trnave sp. zn. 9Co/369/2014 zo dňa 20. 10. 2015. Súd nesprávne vyhodnotil účinky uznávacieho prejavu žalovaným. Občiansky zákonník v ust. § 558 nerozoberá dopad na plynutie premlčania pohľadávky v prípade uznania premlčaného dlhu bez vedomosti osoby, ktorá dlh uznáva. Nevedomosť dlžníka o premlčaní dlhu v čase jeho uznania má totiž v zmysle ust. § 558 Občianskeho zákonníka za následok len neuplatnenie prezumpcie trvania dlhu v čase jeho uznania, nemá však vplyv na iný následok uznania dlhu a tým je nastolenie plynutia novej 10-ročnej premlčacej doby odo dňa uznania dlhu. Z tohto dôvodu je potom pre posúdenie otázky plynutia premlčania potrebné na uznanie dlhu bez ohľadu na to, či sa jednalo o dlh premlčaný alebo nie, a bez ohľadu na to, či osoba, ktorá dlh uznala vedela alebo nie, o jeho premlčaní, aplikovať ust. § 110 ods. 1 druhá veta Občianskeho zákonníka. Uznáním dlhu dochádza podľa citovaného ustanovenia k založeniu plynutia novej 10-ročnej premlčacej doby bez ohľadu na to, či žalovaný, ktorý svoj dlh uznal, v čase uznania vedel alebo nevedel o premlčaní pohľadávky žalobcu. Z ust. § 558 Občianskeho zákonníka a § 110 ods. 1 druhá veta Občianskeho zákonníka jednoznačne vyplýva, že uznanie premlčaného dlhu má za následok len predpoklad trvania dlhu v čase jeho uznania. Dôkazné bremeno sa v takomto prípade presúva na dlžníka. V prípade, ak pohľadávka je v čase uznania premlčaná, je povinnosťou veriteľa v súdnom konaní preukazovať existenciu takej pohľadávky. V prípade, ak by v čase uznania premlčaná nebola, samotné uznanie má za následok predpoklad existencie pohľadávky a dôkazné bremeno ohľadom preukazovania jej nedôvodnosti sa presúva v celom rozsahu na dlžníka. Podporne odkázal na rozhodnutie Krajského súdu v Trnave pod sp. zn. 24Co/47/2013 zo dňa 29. 01. 2014. Pri bezúročnosti poskytnutého úveru v sume 1 271,28 Eur a po započítaní platieb uhradených na úver v sume 467 Eur, predstavuje neuhradená suma úveru 804,28 Eur, na zaplatenie ktorej žalobcovi vznikol nárok. Nakoľko súd prvého stupňa priznal žalobcovi len nárok na zaplatenie sumy 380,50 Eur s prísl. v časti rozdielu navrhol, aby odvolací súd rozsudok zmenil a zaviazal žalovaného zaplatiť žalobcovi 423,78 Eur s úrokom z omeškania 8,75 % p. a. od 21. 11. 2012 do zaplatenia. V prevyšujúcej časti o zaplatenie sumy 442,59 Eur (1 246,87 Eur - 380,50 Eur - 423,78 Eur) navrhol konanie zastaviť a priznať žalobcovi náhradu trov odvolacieho konania.

9. Žalovaný k podanému odvolaniu navrhol rozsudok súdu prvej inštancie ako vecne správny potvrdiť.

10. Krajský súd v Prešove (ďalej len „odvolací súd“) preskúmal vec spolu s konaním, ktoré mu predchádzalo podľa zásad uvedených v ust. § 379 a § 381 zákona č. 160/2015 Z. z. Civilného sporového poriadku (ďalej len „CSP“) bez nariadenia pojednávania. Oznámenie o verejnom vyhlásení rozsudku bolo zverejnené na úradnej tabuli súdu. Odvolací súd dospel k záveru, že rozsudok vo výroku, ktorým bola žaloba v prevyšujúcej časti zamietnutá, je správny.

11. Súd prvej inštancie vychádzal zo skutkového stavu, ktorý má oporu vo vykonanom dokazovaní a správne vec právne posúdil. Odvolací súd si osvojuje odôvodnenie súdu prvej inštancie, na ktoré poukazuje a na zdôraznenie správnosti dopĺňa.

12. Vo vzťahu k odvolacím námietkam žalobcu týkajúcim sa dohody o splácaní v splátkach a uznaní dlhu zo dňa 15. 10. 2015 (č. I. 28 spisu) odvolací súd konštatuje nedôvodnosť námietok žalobcu. Na zvýraznenie správnosti napadnutého rozsudku odvolací súd poukazuje na rozhodnutia súdov, ktoré konšatovali nekalosť obchodnej praxe v obdobných veciach, napr. rozhodnutia Krajského súdu v Prešove vo veciach 11Co/37/2012, 20Co/86/2012, 3Co/53/2012, 4Co/19/2012, 19Co/87/2012, 5Co/58/2012, 12Co/47/2012, 16Co/133/2012, 17Co/120/2012, 19Co/87/2012 a Krajského súdu v Košiciach vo veci 4Cob/75/2012, 5Co/194/2012.

13. Súdna kontrola neprimeranosti zmluvných podmienok vo svetle čl. 6 ods. 1 Smernice rady 93/13/EHS o nekalých podmienkach v spotrebiteľských zmluvách dopadá na štandardné produkty (typové zmluvy), a to tak na pôvodnú zmluvu, ako aj všetky formulárové zmeny a doplnky. Z vlastnej aplikačnej praxe môže súd potvrdiť, že ide o rovnaký formulár vo viacerých prípadoch a je evidentné, že spotrebiteľ nemôže na tomto tlačive nič meniť.

14. Vylúčenie vyššie citovanej smernice a súdnej kontroly je nedôvodné. Navyše odvolací súd už judikoval, že konanie, akým sa žalobca dopracováva k týmto doplnkom zmluvy, je nekalou obchodnou praktickou (porov. rozsudok Krajského súdu v Prešove vo veciach 11Co 37/2012, 20Co 86/2012).

15. „Odvolací súd však považuje za potrebné zdôrazniť ešte jednu okolnosť, na ktorú poukazuje súd prvého stupňa v súvislosti s ochranou spotrebiteľa a to v tom zmysle, že právny vzťah, ktorý existuje medzi žalobcom a žalovanou je právnym vzťahom zo spotrebiteľskej zmluvy a teda na tento právny vzťah je treba aplikovať ustanovenia, ktoré upravujú právne vzťahy spotrebiteľského charakteru. Tieto ustanovenia je treba aplikovať aj na právne úkony, ktoré bezprostredne nadväzujú na spotrebiteľskú zmluvu a teda aj na právny úkon uznania dlhu. Je treba súhlasiť, že v danom prípade pri uzatváraní dohody o splátkovom kalendári a uznaní dlhu došlo k nekalej obchodnej praktike, ktorá bola v rozpore s požiadavkou odbornej starostlivosti a ktorá podstatne narušuje alebo môže podstatne narušiť ekonomické správanie priemerného spotrebiteľa vo vzťahu k výrobku alebo službe, ku ktorému sa dostane alebo ktorému je adresovaná alebo priemerného člena skupiny, ak je obchodná praktika orientovaná na určitú skupinu spotrebiteľov. Odbornú starostlivosť i podstatné narušenie ekonomického správania spotrebiteľa definoval súd prvého stupňa vo svojom rozhodnutí a treba súhlasiť s tým, že v danom prípade pri uzatváraní takejto dohody došlo k nekalej obchodnej praktike, pretože obidve tieto znaky nekalosti boli naplnené. Umiestnenie textu o vedomosti premlčaného dlhu nasvedčuje tomu, že zo strany žalobcu došlo k porušeniu odbornej starostlivosti vo vzťahu k spotrebiteľovi, ktorá predpokladá osobitnú schopnosť a starostlivosť, ktorú možno rozumne očakávať od dodávateľa pri konaní vo vzťahu k spotrebiteľovi zodpovedajúca čestnej obchodnej praxi alebo všeobecnej zásade dobrej viery uplatňovanej v jeho oblasti činnosti...“(rozsudok Krajského súdu v Prešove vo veci 11Co 37/2012).

16. Je logické a pochopiteľné, že spotrebiteľia vítajú možnosť splácať dlh v splátkach, no je nečestné, ak sa zneužije predloženie návrhu na splácanie dlhu na predĺženie premlčacej doby až na 10 rokov.

17. Takéto praktiky sú zakázané (§ 7 zákona č. 250/2007 Z. z. o ochrane spotrebiteľa (ďalej len „ZOS“) a navrhovateľ nemôže počítať so súdnou ochranou nečestného konania.

18. V tomto smere je dôležité poukázať na novú skutočnosť pre judikatúru súdov, že dobré mravy, resp. konanie v rozpore s dobrými mravmi našlo svoje pozitívno-právne vymedzenie podľa § 4 ods. 8 ZOS.

19. Podľa § 4 ods. 8 ZOS predávajúci nesmie konať v rozpore s dobrými mravmi. „Konaním v rozpore s dobrými mravmi sa na účely tohto zákona rozumie najmä konanie, ktoré je v rozpore so zvytými tradíciami a ktoré vykazuje zjavné znaky diskriminácie alebo vybočenia z pravidiel morálky uznávanej pri predaji výrobku a poskytovaní služby, alebo môže privodiť ujmu spotrebiteľovi pri nedodržaní dobromyseľnosti, čestnosti, zvyklosti a praxe, využíva najmä omyl, lesť, vyhrážku, výraznú nerovnosť zmluvných strán a porušovanie zmluvnej slobody.“

20. Právny úkon, ktorý je v rozpore s ustanovením zákona, je neplatný (§ 39 OZ). Odvolací súd nevidí žiadny dôvod nevzťahovať tento záver aj na rozpor právneho úkonu so zákonným ustanovením § 4 ods. 8 ZOS. Právny úkon porušujúci ustanovenie § 4 ods. 8 ZOS je neplatný pre rozpor so zákonom.

21. Kampaňovité predkladanie formulárov s ľubozvučným ustanovením o možnosti splácať dlh je pre spotrebiteľov pravdepodobne plných pocitu viny z porušenia splátkového kalendára s cieľom dosiahnuť predĺženie premlčacej doby na 10 rokov bez náležitého objasnenia tohto dôsledku neinformovanému spotrebiteľovi nezodpovedné, nečestné a odporuje zákonnému ustanoveniu § 4 ods. 8 ZOS. Nielenže je tu dôvod na odmietnutie ochrany dodávateľovi postupom podľa § 3 ods. 1 OZ, ale aj na záver o neplatnosti právneho úkonu, ako judikoval tunajší súd vo veci 11Co 37/2012.

22. Na porovnanie odvolací súd poukazuje na judikatúru českého ústavného súdu, konkr. bod 27 nálezu Ústavného súdu ČR I. ÚS 3512/2011, cit.: „Uplatňování principu důvěry v úkony dalších osob přiveškerém sociálním styku s nimi je základním předpokladem profungování komplexní společnosti (Luhmann, N.: Vertrauen. Ein Mechanismus der Reduktionssozialer Komplexität. Stuttgart 1989, str. 1). Důvěru je třeba pokládat za elementární kategorii sociálního života. Jednak vyjadřuje vnitřní postoj odrážející eticky odůvodněné představy a očekávání jednotlivých členů společnosti a z druhé strany je výrazem principu právní jistoty, který představuje jednu z faset materiálně, tj. hodnotově, chápaného

právního státu, jehož ústavněnormativní výraz je obsažen v čl. 1 odst. 1 Ústavy ČR. Naznačená konkretizace principu právního státu je oním principem, který působí na straně stěžovatele a proti principu autonomie vůle, kterého se dovolávají obecné soudy. Je pak primárně úkolem obecných soudů najít praktickou konkordanci mezi oběma protikladně působícími principy tak, aby zůstalo zachováno maximum z obou, a tak, aby výsledek byl slučitelný s obecnou představou spravedlnosti." [obdobně nález Ústavního soudu ze dne 15. 6. 2009, sp. zn. I. ÚS 342/09 (N 144/53 SbNU 765)].“

23. Pokiaľ ide o námietku aplikácie ustanovení Občianskeho zákonníka na premlčaciu dobu, odvolací súd poznamenáva, že ustanovenie § 52 ods. 2 tretej vety Občianskeho zákonníka (na všetky právne vzťahy, ktorých účastníkom je spotrebiteľ, sa vždy prednostne použijú ustanovenia Občianskeho zákonníka, aj keď by sa inak mali použiť normy obchodného práva) sa vzťahuje aj na právne vzťahy založené pred jeho účinnosťou (rozsudok Najvyššieho súdu SR z 21. apríla 2015, sp. zn. 3MCdo 14/2014).

24. Ustanovenie § 54 ods. 1 OZ preto treba podľa názoru odvolacieho súdu vykladať tak, že v prípade dualistickej právnej úpravy inštitútov súkromného práva sa na spotrebiteľské právne vzťahy nepoužije obchodné právo (Obchodný zákonník), ak aplikáciou konkrétnej zmluvnej podmienky by sa postavenie spotrebiteľa oproti občianskoprávne úprave zhoršilo. Ustanovenie § 54 ods. 1 je dôsledkom transpozície čl. 8 smernice. Smernica síce nevyžaduje transpozíciu v prípade dualistickej úpravy inštitútov súkromného práva, no na druhej strane nebráni ani regulácii, akú predstavuje ustanovenie § 54 ods. 1 OZ a ktoré bráni akémukoľvek zhoršeniu postavenia spotrebiteľa oproti tomuto zákonu (rozumej Občianskemu zákonníku, § 54 ods. 1 OZ).

25. Odvolací súd poznamenáva, že aj právna úprava v Občianskom zákonníku dopadá na obidve strany v súlade s princípom rovnosti, no je citlivejšia, zohľadňuje aspekt informovanosti spotrebiteľa, explicitne priznáva rovnaké práva aj ručiteľovi, garantuje efektívnejšie uplatnenie práva pri plynutí času pri zlom úmysle veriteľa a pod. Nemožno prehladnúť pritom fakt, že sú to predovšetkým dodávateľa, ktorí uplatňujú veci na súde. Spory vyvolané spotrebiteľmi sú len veľmi zriedkavé, a preto argument o obchodnom práve a rovnosti „pre všetkých“ je objektívne značne relativizovaný.

26. Odvolací súd už v minulosti použil na účely posúdenia premlčacej doby pri spotrebiteľskom právnom vzťahu právnu úpravu obsiahnutú v Občianskom zákonníku (porov. rozsudky vo veciach sp. zn. 6Co 81/2012, 6Co 113/2010, 6Co 218/2012, 6Co 224/2012). Niektoré rozsudky pritom boli podrobené kontrole ústavnosti. Ústavný súd takýto postup neoznačil za ústavne nekonformný (napr. vec I. ÚS 402/2013) a pritom išlo o zásadnú právnu otázku s dopadom na výsledok súdneho sporu (dualistická právna úprava premlčania).

27. Vzhľadom na skutočnosť, že žalobca v podanom odvolaní navrhol v časti zaplatenia sumy 442,59 Eur odvolacie konanie zastaviť, odvolací súd tento procesný úkon žalobcu považuje za čiastočné späťvzatie žaloby po vyhlásení rozsudku súdu prvej inštancie, avšak pred nadobudnutím právoplatnosti predmetného rozsudku. S ohľadom na uvedený procesný úkon žalobcu, odvolací súd späťvzatie žaloby o zaplatenie sumy 442,59 Eur v zmysle ust. § 370 ods. 1 a 2 CSP pripustil, rozsudok v tejto časti zrušil a konanie zastavil.

28. V prevyšujúcej časti odvolací súd rozsudok ako vecne správny potvrdil postupom vyplývajúcim z ust. § 387 ods. 1 CSP.

29. O trovách odvolacieho konania rozhodol odvolací súd podľa ust. § 396 ods. 1 CSP v spojení s ust. § 255 ods. 1 CSP. Úspešný žalovaný si trovy odvolacieho konania neuplatnil, preto mu odvolací súd náhradu trov odvolacieho konania nepriznal.

30. Rozhodnutie bolo prijaté senátom Krajského súdu v Prešove v pomere hlasov 3:0.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku odvolanie nie je prípustné.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP) v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP).

Dovolaťel musí byť s výnimkou prípadov podľa § 429 ods. 2 v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).